

[Martin Nielsen.]

og som den øvrige Modstandsbevægelse i de undertrykte Lande i Europa. Den danske Modstandsbevægelse saa klart — og det danske Folks Flertal gav den efterhaanden Ret — at i den Krig, som nu er sluttet med Rettens og Demokratiets Sejr, var ikke blot et Samarbejde med Barbarerne umuligt, men Neutralitet saavel for Nationen som for det enkelte Individ var efterhaanden en Umulighed. Det var derfor, saa vidt jeg kan se, at Modstandsbevægelsen gennemtvang, støttet af hele Folket, at Danmark kom i Krig, om ikke formelt saa i hvert Fald reelt mod Tyskland paa de Allieredes Side, og dermed havde det danske Folk selv fastlagt den udenrigspolitiske Kurs, som senere førte til reel Anerkendelse som allieret Nation, den Anerkendelse, som Rigsdagens Tilslutning til De Forenede Nationers Pagt endelig formelt fuldbyrder.

Naar den danske Nation nu tiltræder den store Verdensorganisation af frie Nationer og kan gøre det frit og værdigt, saa kan vi takke den danske Modstandsbevægelse og det danske Folk for den Stilling, vi har. Det officielle Danmark forstod først senere, at vil en Nation leve, maa den i Handling bevise det og om nødvendigt betale de Ofre, det koster at føre Beviset. Nationernes Pagt, saaledes som den er udformet i San Francisco og saaledes som den nu er forelagt os, betyder, at Danmark endeligt og afgørende bryder med en, jeg ved ikke om man kan kalde det traditionel Neutralitets- og Udenrigspolitik, altsaa den Politik, som det danske Folk selv i Modstandsaaene saa grundigt gjorde op med og forkastede som ubrugelig, og det er efter vor Opfattelse godt det samme, godt, fordi enhver, der tænker paa Forholdene, som de formede sig i Mellemkrigsaarene, ved, at den danske Udenrigspolitik, Neutralitetspolitikken, i Virkeligheden kun var en Strudsepolitik. Til Trods for alle Kendsgerninger hævdede den officielle danske Udenrigspolitik, at der jo slet ikke var nogen Røvere i den grønne Skov. Trods Folkeforbundets faktiske Sammenbrud med det fascistiske Italiens Overfald paa Abessinien, trods Krigens uhyggelige Nærhed, i politisk Forstand, paa de spanske Slagmarker stak den officielle danske Udenrigspolitik Hovedet i Busken og deklamerede Neutralitet.

Men ikke nok med, at den officielle danske Udenrigspolitik før Krigens bevægede sig helt uden for Realiteternes Verden — ikke nok hermed. Som dansk Udenrigspolitik i den sidste Menneskealder formede sig, havde det i Virkeligheden udviklet sig

til, at Udenrigspolitik i Danmark var noget af et Monopol. Man ikke blot benægtede Fakta, men var heller ikke særlig tilbøjelig til at delagtiggøre Folket og i de senere Aar før Krigen heller ikke Rigsdagen i, hvad man egentlig mente og tænkte om Forholdene.

Derfor var Stillingen i Aarene før Krigen i Virkeligheden saadan, at selv om det danske Folk jo godt nok gennem Pressen og gennem Radioen fik Indtryk af, at et Uvejr var i Optræk, saa betød den Maade, hvorpaa Udenrigspolitikken blev ført her i Landet, at store Dele af det danske Folk ikke havde nogen klar Forstaelse af, at Freden i vor Tid virkelig er udelelig, og det, der skete, kom derfor for mange som en Overraskelse. Vi, som dengang kæmpede for, at Danmark og det danske Folk i udenrigspolitisk Forstand burde tage sin Skæbne i sine egne Hænder, fik tydeligt nok at vide, at det at have en Mening om Udenrigspolitik med et mildt Ord var noget af en Uartighed, for saa vidt den ikke faldt sammen med den officielle. Krigens Udvikling og de Erfaringer, den danske Nation har gjort sammen med andre Folk, betyder nu, at den Deklamationsneutralitet som politisk Idé er færdig, og med Oprettelsen og Tiltrædelsen af De Forenede Nationers Pagt bringes Udenrigspolitikken ogsaa for Danmarks Vedkommende ned paa Jorden, bringes i Overensstemmelse med Realiteternes haarde, men derfor ogsaa mere virkelige Verden, og det tror jeg kun der er Grund til at hilse med Tilfredshed.

De Forenede Nationers Pagt er, som allerede nævnt, Udtryk for de store allierede Magters realistisk udtrykte Vilje til ogsaa i Fremtiden at sikre Freden, sikre de fundamentale Menneskerettigheder, sikre indgaaede Forpligtelsers Overholdelse, fremme sociale Fremskridt, højne Levevilkaaene og skabe større Frihed, altsaa væge alt det, som Nazismen søgte at tilintetgøre. Netop Organisationen og Opbygningen af De Forenede Nationer fortæller, at her er Tale om en realistisk Vilje til at gennemføre, hvad man har sat sig for, et realistisk Forsøg paa ogsaa ud fra de givne Forhold, derunder naturligvis ogsaa de givne statspolitiske Magtforhold, at skabe et Instrument, der er handlekraftigt, og om nødvendigt militært stærkt nok til at opretholde Freden og sikre Fremskridtet.

Der ligger uhyre Ofre, uhyre Lidelser bag denne Erkendelse, saa uhyre Ofre og Lidelser, at det maaske nok ikke her i Danmark i Almindelighed endnu er kendt, hvad der blev ofret derude i Verden for at naa